

[Justitsministeren.]

Pris paa, har ikke nogen større Værdi i Øjeblikket.

Jeg vil gerne sige til denne ærede Ordfører for Retsforbundet samt til Kommunisternes ærede Ordfører (Aksel Larsen), at det er jo ikke forbudt at sætte sig ind i Forslag, der kommer til det ene Ting fra det andet, medens det endnu behandles i det første Ting. Jeg havde som Landstingsmand den Uvane — men det skyldtes formentlig den Energi, som flere Gange er paatalt —, at naar jeg vidste, jeg skulde være Ordfører for et Forslag, der laa i Folketinget, ja, saa fulgte jeg ogsaa Folketingets Forhandling. Hvis de to ærede Medlemmer havde gjort dette med Hensyn til Landstingets Forhandlinger, vilde de ikke være blevet saa overrasket, som de lod i Dag.

Se, i Virkeligheden er der jo slet ikke nogen Grund til den Diskussionsform, der har været anvendt i Pressen, heller ikke i „Politiken“ og „Ekstrabladet“. Sagligt set drejer disse Bestemmelser sig ikke om noget som helst andet end om den rette praktiske Afgrænsning af Hensynet til Statens Sikkerhed og Forholdet til udenlandske Magter paa den ene Side og Hensynet til Ønskeligheden af den størst mulige Offentlighed i Retsplejen paa den anden Side, Spørgsmaal, som, ikke mindst under Nutidens urolige Forhold, burde drøftes uden Lidenskab og drøftes alle andre Steder, i alt Fald inden for Partier, der kalder sig demokratiske. Spørgsmaalet er til ethvert givet Tidspunkt, i hvilken Udstrækning og af hvilke rent saglige Grunde Dørene kan eller skal lukkes, Ransagning kan foretages, Tavshedspligt kan paalægges Vidner eller Presse. Det er Spørgsmaal, som jeg hele Tiden har drøftet fuldkommen sagligt, og jeg har ikke kunnet finde den ringeste Anledning til den oppiskede Agitation, der har været. Jeg har taget mod et hvilket som helst Ændringsforslag, for saa vidt jeg har kunnet se, det var en Forbedring, og jeg har været villig til saglig Forhandling fra den Dag, Forslaget blev fremført.

Fr. Dalggaard: Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro sagde, at det vilde være godt, om den socialdemokratiske Ordfører kunde udtale Tilslutning til Offentlighedsprin-

cippet. Jeg beklager, at det ærede Medlem ikke fulgte med i de faa Ord, jeg sagde, da jeg talte første Gang. Jeg sagde da, at de Begrænsninger og Indskrænkninger i Offentlighedsprincippet, der finder Sted ved nærværende Lovforslag paa meget specielle og begrænsede Omraader, i sig selv er en Understregning af det Offentlighedsprincip, der bør og skal gælde for den danske Retspleje. Det sagde jeg, og det staar jeg ved. Det er det, Socialdemokratiet har kæmpet for, saa længe det har eksisteret, og fortsat vil kæmpe for.

Jeg vil gerne over for det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen sige, at jeg sandelig ikke er Modstander af, at Forslag og Ting paa Retsvæsenets Omraade kritiseres offentligt. Tværtimod, jeg synes, det er udmærket. Jeg sagde blot — og det staar jeg fast ved —, at denne lille Udvidelse paa disse begrænsede Omraader af den Adgang, der i Forvejen er til paa specielle Omraader at lukke Dørene — Omraader, hvor man altid har været enig om, at der skulde være Adgang til at lukke Dørene —, har givet Anledning til en efter min Mening alt for højstemt Kritik af dette Lovforslag. Dette Lovforslag, ogsaa saa sent som det foreligger her i Landstingets Affattelse, har stadig, ogsaa under denne Forhandling her, fra visse Sider været behandlet paa en saadan Maade, at man skulde tro, at dette Lovforslag nu ophævede Offentlighedsprincippet i vor Retspleje. Det gør det ikke, og det skal det heller ikke kunne.

Vagn Bro: Maa jeg blot til den højtærede Minister sige, at naar han anførte, at han havde faaet Løfte om at faa dette Lovforslag gennemført, saa maatte det formentlig have været et af disse interne Løfter inden for Regeringen, og det kan da i hvert Fald ikke binde Oppositionen, hverken i Landstinget eller her i Folketinget. Derfor mener jeg altsaa, at mine Bemærkninger om at forelægge saadanne Lovforslag i overordentlige Samlinger, hvor der sidder nye Medlemmer — her i Salen er der jo over 20 nye Medlemmer —, stadig maa staa ved Magt.

Saa maa jeg endelig have Lov at sige, at det skulde jo ikke være saaledes, at den moderne demokratiske Tids Jurister og Justitsminister i og for sig skulde være